

Karmel sv. Josefa

Budování klášterního areálu v Drastech, Praha-východ

Inzertní příloha Katolického týdeníku 38/2022

13.-19. září 2022

Pán se zde dotýká lidských srdcí

Klášterní areál z dronu, polovina srpna 2022.

Snímky v příloze archiv sester karmelitek

Je to již dva a půl roku, co jsme se přestěhovaly do Drast, a téměř pět let, co probíhá celý proces stěhování a stavby nového kláštera. Žádná z nás si na začátku nedokázala představit, co to bude obnášet, k čemu všemu nás Pán zve. A možná, že to i bylo dobře, že nás devět obyčejných sester vůbec netušilo, do čeho jde.

Během celé této doby se každé ráno modlíme k našemu patronu sv. Josefovi a svěřujeme mu zcela konkrétně všechny naše praktické i duchovní potřeby, které se týkají stavby, všech, kteří nám jakkoli pomáhají, naší komunity i tohoto místa. A můžeme se téměř dotýkat toho, jak Bůh jeho přímlyvu vyslýchá. Chtěla bych se s vámi podělit o dvě prosby z této naší ranní modlitby.

Modlíme se za to, aby Drasty byly místem pokoje a lidé zde mohli zakusit Boží přítomnost. Nedávno k nám přijeli manželé Anička a Tomáš z Třin-

ce, kteří se rozhodli oslavit 30. výročí svatby brigádou u nás. Po čtyřech dnech naplněných prací nám oba dojatě děkovali, že to byla krásná oslava jejich výročí, že zde zakusili přijetí a Boží pokoj. Do svého farního časopisu napsali: „Jak úžasné místo. I my musíme projevit svou vděčnost za ten krátký čas, který nám zde byl dopřán. Fyzická námaha z práce už dávno odezněla, ale to duchovní, někdy těžko vysvětlitelné, máme stále v myslích a srdcích.“

Další brigádnice Jana z Brna nám mailem napsala: „Chtěla jsem vám

moc poděkovat za možnost strávit u vás krásný čas! Bylo to jako pohlázení pro duši, v Drastech je radost pobývat, i když jsem už za ty roky trochu odvykla práci u záhonků a trochu mě pak bolela záda. Ale to se časem poddá :-). Moc se těším, až k vám někdy zase budu moci přijít! Jednou bude z Drast místo (ale vlastně už je), kam budou lidé s radostí přicházet pro právě takové pohlázení na duši a „dobití baterek.“ Mnozí naši brigádníci – i nevěřící – nám často děkují, že se tu cítí dobře. Je krásné, že se zde Pán dotýká lidských srdcí.

Modlíme se také za ty, kteří u nás bydlí a s námi spolupracují

Zdejší areál je velký a nestačíme se o něj starat samy nejen kvůli našemu počtu, ale především kvůli papežské klauzūře, ve které budeme po dokončení kláštera znovu žít. V našem bytovém domě se začíná tvořit tým lidí,

kterí jsou ochotni zajišťovat duchovní i materiální chod našeho areálu. Jsou to krásní lidé, s hlubokou duchovní zkušeností a s otevřeným srdcem pro všechny, kdo sem budou přicházet. Jsou ochotni věnovat svůj čas, sílu, své dary i sebe samé službě Pánu, aby se tu lidé mohli setkat s Bohem a zakusit Boží lásku a uzdravení. Společně s nimi sdílíme touhu, aby zde Pán povolával přichozí k plnosti života.

Jsme moc vděčné, že můžeme mít podíl na tom, co zde koná Bůh. Jsme vděčné, že je to Jeho dílo a zároveň naše společné dílo s vámi všemi, kteří nám pomáháte na brigádách, finančně, modlitbou nebo nás jen prostě máte rádi. Učíme se každý den nově s důvěrou opírat o Boha a zakoušíme, že zde opravdu žijeme, jak to vyjádřil jeden kněz při kázání na slavnost sv. Josefa, „uprostřed Božího zázraku“...

sestra MARKÉTA
od Ježíšova a Mariina
Srdce, převorka

Bez pomoci dobrodinců bychom v obnově areálu

Jak pokračuje stavba kláštera a co je v Drastech nového?

Zeptali jsme se na to sestry MILADY.

Jak se daří stavba nového kláštera?

V září minulého roku jsme podepsaly smlouvu na stavbu klášterní kvadratury spolu s veřejnou kaplí sv. Terezie z Avily s firmou PSP-GDS a v říjnu byla zahájena stavba. Skutečný začátek se ještě o měsíc posunul kvůli archeologickému průzkumu dvora. Do konce roku se dělaly bagristické práce, na začátku ledna firma postavila doprostřed dvora vysoký jeřáb, který zde má být asi do konce října. Tím je časově ohraničena hrubá stavba, která by měla být v té době dokončena – tedy celá kvadratura včetně střech a kaple se zvonici. Do konce roku by se pak měla instalovat okna a omítkat budovy. Příští rok by se již mělo pracovat v interiéru. Smlouvu máme s firmou podepsanou do srpna příštího roku a zatím to vypadá, že se termín celkem dodrží.

Takže příští rok na podzim bude klášter hotový?

Ano i ne. Hotové by mělo být to, co máme s firmou zaslíbené. To znamená celá hrubá stavba a pak vnitřek sýpky, technického traktu a naší vnitřní kaple. S firmou zatím nemáme podepsanou smlouvu na interiéry zbývajících tří částí: vnitřek veřejné kaple, traktu s dílnami a fortanou (vrátnicí) a traktu s novými celami. Mělo by být tedy hotové to, co nám umožní přestěhovat se do kláštera a uvolnit dům pro hosty. Nebudeme však moci zatím uzavřít klauzuru a zřejmě budeme muset nějaký čas bydlet na stavbě, jak se bude postupně zbytek dostávat a jak se nám na to podaří sehnat peníze.

Komplikuje vám život zdražování stavebních materiálů?

Ano, velmi. Ve smlouvě máme vyčleněno pět milionů na zdražení materiálů, ze kterého již firma začala čerpat. Ovšem zdražení materiálů vloni, které bylo ovlivněno covidovou epidemií, je ještě něco jiného než zdražení materiálů nyní, které je zapříčiněno válkou na Ukrajině a zdražením energií. S tím nikdo nepočítal.

Ted' v létě například firma poptávala okna a jejich cena je prakticky dvojnásobná, než byla v době podepsání smlouvy.

U některých materiálů se nejedná jen o zdražení, ale přímo o jejich ne-

Začátek stavby kláštera, leden 2022.

dostatek, na jaře jsme museli například obtížně shánět ocel. Někde se nám ovšem zase naopak díky křesťanským podnikatelům podařilo sehnat materiál ještě s určitou slevou. Za to jsme velmi vděčné.

Díky dobrodincům jsme nyní shromáždily finanční prostředky na vnitřek kostela, takže bychom s firmou mohli podepsat první dodatek smlouvy, ale rozdíl mezi cenou vloni a letos v létě je

jedenapůlnásobný. Takže je to opravdu těžké.

Co firmy a dělníci? Je jich dostatek? Řada firem má kvůli válce na Ukrajině problém.

Na začátku války na jaře nikdo nevěděl, co bude, a stavbyvedoucí nám říkal o riziku možného odchodu ukrajinských dělníků, ke kterému naštěstí nedošlo. Někteří jeli jen na hranice

pro své rodiny a pak se vrátili, někteří zde již mají trvalý pobyt. Stavební firma je poměrně velká, tak to personálně zvládá.

Co se za poslední rok mimo stavbu kláštera podařilo v areálu vybudovat?

Již téměř hotový je veřejný lesopark, vloni na podzim se tam proto jen do-dělávaly šterkové cesty. Hodně jsme se také soustředili na práce na našem budoucím klauzurním pozemku. Protože na něm chceme mít i svůj klášterní hřbitov, připravovali jsme pro něj plochu a opět po delší době likvidovali rozsáhlou skládku, která tam byla, a nahrazovali ji jílovitou půdou. Snažíme se veškerou suť použít na pozemku, protože její vyvážení je velmi drahé, a tak jsme ji vloni zaváželi do cest a letos v létě cesty šterkovali. Vysázeli jsme třešňovou alej uprostřed louky, v současnosti stavíme zeď mezi veřejným lesoparkem a klauzurním pozemkem, na niž opět používáme kameny z předchozích demolací budov v areálu. Stavíme také klauzurní garáž a začali jsme opravovat naši budoucí poustevnu. Ted' na podzim nás čeká velká úprava části pozemku pro pěstební zahradu.

Pořád se zapojujete přímo do práce i vy sestry?

Ano, to je nutnost. Komunitní brigády se snažíme mít každou středu a sobotu, v ostatní dny chodí na pozemek sestry, které to fyzicky zvládnou a jejich

Sázení třešňové aleje, listopad 2021.

v Drastech nemohly pokračovat

Likvidace skládky na místě budoucího hřbitova, podzim 2021 – jaro 2022.

Snímek Jan Mihaliček

ostatní povinnosti jim to dovolí. Je třeba dělat pomocné práce, zalévat, co je nově vysazeno, plít, udržovat to, co je již hotovo atd.

Jak se vlastně proměnil váš denní rytmus? Anebo je podobný jako na Hradčanech?

To podstatně se snažíme dodržovat, abychom neztratily svou identitu. Ale musely jsme denní řád trochu přizpůsobit většímu množství práce. Nemíváme nyní polední rekreaci (hodinové společné setkání sester v komunitě), jen večerní. Také musíme více odpocívat, takže neděli míváme kromě mše a ranních modliteb volnou, abychom nabraly sílu do dalšího týdne.

Proměnilo stěhování třeba i vztahy mezi vámi? Musíte řešit věci, které předtím nebyly?

Samozřejmě je daleko víc rozhodování, takže míváme častěji tzv. pracovní kapituly, kdy řešíme stavbu a vše okolo ní. Je jasné, že hodně naší komunikace se v současnosti točí kolem stavby a je méně času na osobní rozhovory a povídání „jen tak“. Snažíme se to kompenzovat tím, že jednou měsíčně míváme komunitní lectio divina a také tzv. rekreační dny. Zároveň myslím, že nás společné poslání obnovy areálu a stavby našeho nového domu hodně vnitřně spojuje, musíme „táhnout za jeden provaz“.

Jak na stavbu kláštera reagují ostatní lidé?

Velmi pozitivně. Stavba nám v současnosti „roste před očima“, každý týden je vidět něco nového a ti, co do Drast přijíždějí, obdivují, že v současné tak obtížné době stavba rychle pokračuje. Také na celou obnovu areálu máme velmi pozitivní ohlasy.

Bohoslužby máte veřejné, přijíždějí na ně lidé „zvenku“?

Veřejné bohoslužby máme v provi-zorní kapli každou neděli, od Veliko-

noc do adventu také v sobotu, a pak občas na některé liturgické slavnosti. Chodí na ně naši nájemníci z bytového domu, lidé z okolí, ale přijíždějí i lidé z Prahy.

Máte kolem sebe už stabilní skupinu pomocníků, která pomáhá budovat areál? Nemyslím jen formou brigád, ale například i radou, vymýšlením akcí atd.?

Stavba klauzurní zdi u lesoparku, jaro–léto 2022.

Jsme moc vděčné, že se mezi našimi nájemníky našly dva manželské páry, které by nám chtěly pomáhat v péči o areál, až budeme žít v klauzuru. Muži staráním se o technické vybavení a o domy, ženy v péči o dům pro hosty. Vznikla mezi nimi dokonce myšlenka na obnovu druhé sýpky v areálu, které jsme doteď říkaly rezervní objekt, protože jsme pro něj zatím neměly uplatnění. Postupně by ji chtěli obnovit a mít tam kavárnu, společenský sál a velkou dílnu, kde by mohli pořádat různé akce pro ty, kteří sem budou přijíždět do domu pro hosty, i pro místní obyvatele. Už nyní nám s areálem pomáhají, i když na nějaké akce pro lidi zde zatím není prostor.

Jak se vám v Drastech žije? Je to oproti Hradčanům velký rozdíl?

Do Drast jsme začaly jezdit na brigády v roce 2018, pozemek tedy obděláváme již pět let. Bydlíme zde už dva a půl roku. I když už často pocítujeme únavu, nepřestáváme být vděčné za tento prostor. Rozdíl je to velký, jsme blíže lidem i přírodě. Svého rozhodnutí nelitujeme.

Už se těšíte, až bude klášter hotov?

Samozřejmě. I když je to ještě běh na dlouhou trať, jsme moc vděčné, že přes všechny potíže stavba kláštera pokračuje. Chtěla bych také moc poděkovat všem našim dobrodincům, bez jejichž nezištné pomoci by obnova areálu nemohla pokračovat.

TOMÁŠ KUTIL

Místo, kde lidé mohou čerpat inspiraci

**MAGDALENA
SVOBODOVÁ**

se rozhodla
žít poblíž
sester,
v jednom

z bytů přímo v areálu kláštera. A ráda by se zde aktivně zapojila do programů určených těm, kteří budou přicházet.

V současnosti se v tzv. rezervním objektu konají mše sv. i pro veřejnost, zde brigáda Starých Pák. Snímek Ignác Mucha

Můžete nám přiblížit, jak jste dospěla k rozhodnutí nastěhovat se do jednoho z bytů v Drastech?

To je dost dlouhá historie, tedy bude těžké dát ji do pár vět, ale pokusím se. V letech svého dospívání, tzn. ještě v předrevolučním čase, jsem především díky společenství vrstevníků v mé rodné farnosti začala zakoušet dobra živé církve, společného prožívání, společné modlitby, ve které jsme mohli vnímat Boží přítomnost plnou útěchy, uzdravení a povzbuzení. Zároveň jsem si začala uvědomovat, že v každém z nás jsou nějaké ty „žáby na prameni“ a někdy stačí relativně málo k tomu, aby „žáby“ zmizely a vnitřní pramen dostal sílu. Tyto skutečnosti ve mně probudily přesvědčení, že jsou zapotřebí místa, kde lidé mohou čerpat novou sílu a inspiraci pro život, hledat a nacházet jeho pravý Zdroj, přijímat uzdravení. A probudily ve mně touhu takové místo pomoci budovat.

Můj život se pak ubíral různými cestami. Znovu a znovu jsem narážela na nedostatek podobných míst a v sobě na touhu pomoci.

A tu přišla zpráva, že se sestry karmelitky chystají koupit starý statek v Drastech a část tohoto areálu bude ponechána veřejnosti. Po prvotních rozpacích nad tím, kam že to sestry chtějí jít, přišlo přesvědčení, že v jejich kroku má prsty Hospodin a navíc pocit, že by se má prastará touha mohla naplnit právě zde, v Drastech. Má-li i v tomto pocitu prsty Hospodin, se ještě ukáže.

Máte už nějaké indicie, které tento pocit potvrzují?

Celý projekt je finančně náročný, tak uvidíme, ale sestry už tím, že se rozhodly opravit tzv. zámeček na Dům Navštívení, daly prostor pro vytvoření takového místa. A když přišly s otázkou, zda bychom viděli nějaké využití pro tzv. rezervní objekt, neboli sýpku či ovčín, přišlo mi, že by v tomto objektu bylo dobré vybudovat zázemí

pro další aktivity, které by mohly fungovat jak samostatně, tak ve spojitosti s Domem Navštívení.

Jaké aktivity máte na mysli?

Chceme nabídnout prostor a programy jak pro ty, kteří přijedou na pobyt, tak pro ty, kteří bydlí v okolí. Rádi bychom pořádali různé kurzy pro hledající (např. kurzy Alfa), semináře pro prohloubení duchovního života, adorace s možností přímělné modlitby, věkově či jinak zaměřené kluby (např. klub seniorů, filmový klub s následnou debatou) či jednorázové akce dle období, jako např. vážení adventních věnců.

Nápadů je mnoho. Uskutečnit chceme takové, po kterých budeme vnímat žízeň či poptávku. Ale ať je vnější forma programů jakákoli, toužíme především nabídnout podmínky pro to, aby lidé mohli zas víc ob-

jevit Zdroj svého života, střípek do mozaiky smyslu svého bytí, učili se naslouchat radostné zvěsti, svému srdci i jedni druhým. Jsou tací, kteří k tomuto žádné vnější podněty nepotřebují. Těm chceme poskytnout ti-cho a zázemí, programy jim vnucovat nebudeme.

Na těchto aktivitách se budou podílet i sestry?

Sestry karmelitky dodržují za normálních podmínek přísnou klauzuru. My bychom jim chtěli pomoci jejich vlastní život žít, a ne ho narušovat. Chceme tedy založit laické sdružení Kerit, které si od sester pronajme budovy a bude jim své plány pokládat především na srdce a svěřovat do modliteb. Zodpovědnost za dění mimo klauzuru by měla ležet na sdružení, ale určitě chceme, aby veškerá vnější činnost byla v souladu s jejich zaměřením. Ony

budou mít vždy právo veta a bude-li třeba, použijí ho. Konkrétní forma spolupráce je jednou z otázek společného hledání, jež je provázáno společnou modlitbou.

Zmínila jste název Kerit.

Co znamená?

U potoka Kerit strávil nějaký čas prorok Eliáš, prorok spojovaný s Karmelem. Tam čerpal mezi aktivními etapami svého života. Chceme, aby Drasty byly spojovány s Karmelem a jeho spiritualitou a aby tu lidé mohli čerpat. Tedy nám tento název přišel příhodný. Napadlo nás ještě rozvést jednotlivá písmena názvu do termínů, které by měly být jedněmi z podstatných pilířů naší činnosti: K – komunita, E – evangelium, R – regenerace, I – in-formace, T – ticho.

Během hovoru jste zmínila

rezervní objekt či ovčín. Tím

jste myslela některou ze stávajících budov v Drastech?

Přesně tak. V rámci celého areálu bylo několik starých budov. Pro všechny z nich sestry ve spolupráci s architekty již v prvotním záměru našly využití. O jednom z velkých objektů se donedávna jen vědělo, že zůstane mimo klauzuru. Zde bychom rádi vybudovali kavárnu, pro některé první možnost setkání s tímto místem. Dále technickou dílnu především pro programy určené mužům, prostory pro šicí dílnu a programy především pro ženy, prostory pro zmiňované kluby a samozřejmě dostatečné sociální zařízení pro celý vnější areál. Snažíme se s architekty vymyslet projekt tak, aby byla budova maximálně a variabilně využitelná. Celý záměr nechceme uspěchat, ale již teď do něj vkládáme krom svého času i finance. Budeme vděční každému za jakoukoli pomoc. Snad již brzy vytvoříme webovou stránku, kde budeme ještě víc náš záměr prezentovat. (tok)

Z dubnové brigády skautů.

Kláster z ptačí perspektivy

(1) Sýpka

V přízemí se budou nacházet společné prostory – refektář (jídlna), rekreační, kapitulní a ekonomická místnost, knihovna a počítačové místnosti. Tyto místnosti slouží k setkávání sester, studiu či práci. V prvním patře se budou nacházet cely sester.

(5) Veřejná kaple sv. Terezie z Avily

Zde se bude sloužit mše svatá a sestry se budou modlit některé části breviáře. V suterénu bude veřejná společenská místnost, oratoř s neporušeným tělem matky Elekty a její muzeum.

(2) Vnitřní kaple sester

Zde budou sestry konat svou vnitřní modlitbu, dvě hodiny rozjímání (ráno a večer).

(3) Trakt 6 cel

Podle sv. Terezie z Avily si má komunita zachovat rodinný charakter a mít maximálně 21 sester.

(4) Trakt s fortanou (vrátnicí) a dílnami

V suterénu se budou nacházet dílny – keramická, šicí, malířská, na zdobení svíček a sklady potřebných materiálů.

V přízemí bude sakristie, vrátnice, tři hovorny (místnosti, kde se sestry setkávají se svými návštěvami), obchod s jejich výrobky a cely pro nemocné sestry.

(6) Technický trakt

V suterénu se bude nacházet kotelná, prádelna, dílna správce a skladovací prostory. V přízemí bude kuchyň a další skladovací prostory pro kuchyň.

Jak nás můžete podpořit?

Skrze sbírku Donio.cz

Snadno a rychle nám můžete přispět přes sbírku na portálu Donio, kde také naleznete videa a další fotografie z areálu. Dostanete se na ni přes tento odkaz:

www.donio.cz/Dostavba-klastera-bosych-karmelitek-v-Drastech

nebo tento QR kód:

Příspěvkem na účet:

115-3844130247/0100

Při nákupech na internetu

Pokud alespoň občas nakupujete na internetu, zkuste to přes portál www.givt.cz.

Jak na to:

1. Přidejte si do prohlížeče jednoduché rozšíření od GIVTu – Pomocníka. Když si ho do konce září stáhnete z našeho webu – www.karmeldrasty.eu – přispějete nám 30 Kč a portál Givt tuto částku zdvojnásobí. (Jinak lze stáhnout zde: www.givt.cz/aplikace)

2. Až budete nakupovat, Pomocník se objeví na e-shopech, které s GIVT.cz spolupracují. Vy si v něm jen zvolte, koho chcete podpořit. Nás najdete jako Karmel sv. Josefa.

3. Nakupte si, jak jste zvyklí. Nestojí vás to nic navíc a my dostaneme část peněz z hodnoty nákupu. Nakupovat se dá i anonymně, takže pokud nechcete, nemusíte se nikam registrovat. A můžete o této možnosti říci i svým přátelům...

„Drastycký život“ nyní přináší do místa chátrání

Další z obyvatel areálu v Drastech se zamýšlí nad tím, v čem je tam život jiný než jinde.

Bůh je oslaven v člověku plném života. (sv. Irenej, biskup Lyonský)

Člověk plný života? Kolik lidí plných života jsem dnes potkala? Nepřítomné pohledy lidí čekajících na dopravu kamsi, kam právě teď „musí“, „bublín“ duší uzavřených sluchátek na uších s očima oslepenými mobilem, uštvané pohledy lidí v obchodě, nervózní paní s pejskem, smutná maminka tlačící unaveně kočárek, sehnutá, do sebe schoulená paní u mříže studeného, prázdného kostela...

Pokouším se pozdravit, navázat oční kontakt, usmát se. Letmým posmáním jako odpovědí reaguje jen ta smutná maminka a pokladní v obchodě.

Žijeme v době, kdy my, lidé, máme velmi plné životy. Znamená to automaticky, že jsme plní života? Máme v naší civilizaci mnoho: mnoho hmotných vymožeností, možností, způsobů zábavy, informací, práce, nutností, ale také mnoho trápení, samoty, nepochopení. Žijeme v době civilizace, pokroku, růstu... ano, máme plné dny. Jsou však plné života? Žijeme? Co to znamená žít? Co to znamená plnost života?

„Já jsem ... život.“ (Jan 14,6).

„Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“ (Jan 10,10).

Kdo si to o sobě troufá říkat, že je život? Nikdo menší než ten, který je jeho zdrojem a původcem, Ježíš.

Věřím, že jako jsem já dnes šla dnem a pokoušela zachytit pohledy lidí a darovat jim úsměv, stejně jde Bůh mým životem a hledí na mě, je stále se mnou.

Jeho pohled není pátravým a slídícím hlídáním policajty čekajícího na přestupek, ani nezúčastněným znuděným pozorováním a už vůbec ne rozhněvaným odsuzováním.

Ježíš nám přinesl pravdu – sám sebe, pohled Otce na své děti: laskavost, něhu, milosrdenství, pochopení, zájem, humor, naplnění. Když se odvážím zvednout hlavu a uvěřit, že se na mě s láskou dívá a nabízí mně zadarmo to, čím oplývá, začnu žít.

Návrat života

Bydlím teď v Drastech. V malinké vesničce. V místě, kde ještě před pár lety bylo jen pár domků a zpusťšená stará zemědělská usedlost, která se v časech socialismu změnila na JZD.

Architektonický návrh Domu Setkávání.

Vizualizace JIRSA – ARCHITEKTI s využitím podkladů ateliéru AV 19

Z původního panského domu, sýpky a chlévů pro dobytek se během času staly ruiny a skládka odpadků, pneumatik a rezavých koster kdovíčeho, plastů a plechovek. Nepřehledná džungle kopřiv a bodláků, plevele a špíny.

Bydlím v místě, ze kterého se postupně vytrácel život, v místě, které bylo zapomenuté, lhostejností odsouzené k chátrání a zániku.

Jak tu můžu bydlet? – Jsem svědkem zázraku. Toto místo bylo vráceno původním majitelům a ti ho prodali těm, kdo vnímali, že je to místo k životu a Život se tu chce nově uchytnout, rozmnožit, vykvést v krásu a vydat plody v hojnosti.

Mluví o sestřích karmelitkách. O statečných ženách, které prožily Boží pohled, přijaly žízeň po životě a touhu jít a tuto žízeň tišit prame-

nem vody, tryskajícím do života. Jako komunita a rodina se sestry v určitém bodě své pouti tímto světem nechaly vést a vykročily na neprobádanou cestu. Navzdory nedůvěře mnohých, s vědomím svých malých sil a s očima upřenými na Dárce života přijaly povolání být nástrojem, který promění trosky v domov.

A tak se daly do práce. Díky tomu je místo ruiny Panského domu krásné

Současný stav tzv. rezervního objektu.

rozkvět, aby vydalo plody v hojnosti

obnovený Dům Navštívení, ve kterém sestry dočasně bydlí, zrenovovaný objekt s několika byty, ve kterém máme tu čest mít teď domov, z džungle se stal park. Hromady odpadků ze skládek se zmenšují (ne samy od sebe, ale díky neúnavné každodenní práci sester i občasně pomoci brigádníků) a uprostřed areálu vyrůstá kvadratura budoucího kláštera a kostel.

V důvěrné blízkosti

Celé dění tady v Drastech je pro mě (a věřím, že i pro mnohé další) nejen hmatatelně reálné, ale i hluboce symbolické, prorocké. Bůh, Život sám, touží být poznáván, touží proměňovat ruiny a restaurovat zříceniny, touží po pohybu, růstu, po radosti a kráse. Věřím, že toto místo, ve kterém sestry rozpoznaly místo pro svůj život a do jehož obnovy se nezištně pustily s důvěrou, vytrvalostí a ochotou k oběti, má obrovský potenciál.

Sestry touží žít věrně tím povoláním, které přijaly – v důvěrné blízkosti Ježíši v tichosti kontemplace v uza-

vřeném prostředí klauzury – ne proto, aby se distancovaly od světa, ale aby světu zprostředkovaly proudy vody živé, které plynou z jejich nitra, protože ony samy přijaly pozvání pít z pramene.

Pro hledače života

Až se dokončí stavba kláštera, sestry se přestěhují a uzavřou se brány klauzury, jsou ochotné dát k dispozici Dům Navštívení pro „hledače života“, pro ty, kteří se potřebují nadechnout v zběsilém tempu dní, porozhlédnout se ve svém nitru, předložit zbožené a zarostlé části svého srdce Tomu, kdo je umí citlivě zrestaurovat, ošetřit a naplnit sám sebou.

Nabídka domu Navštívení pro návštěvy a další budovy v areálu, kterou sestry nebudou potřebovat, ale jsou ochotné dát ji k dispozici, je pro nás výzvou.

Pro nás – tím myslím několik lidí žijících v bytech sester. Vnímáme touhu pomoci sestrám být pomocníky při šíření Života, jímž je náš milosrdný Bůh.

Rádi bychom pomáhali obhospodařovat Dům Navštívení, podíleli se na přípravě duchovních programů a obnově zatím neopravené sýpky, abychom sestrám napomáhali předávat ovoce jejich kontemplativního života dál.

Je to tak jednoduché?

Zatím to vypadá, že v brzké době vznikne sdružení laiků (forma se zatím hledá), které bude zastřešovat budoucí aktivity v areálu tak, aby sestry byly zbaveny starostí o úklid domu a vnější péči o příchod. Hledali jsme název pro toto sdružení. Zvolili jsme KERIT.

Proč KERIT? „I stalo se k němu (k proroku Eliášovi) slovo Hospodino: ‚Jdi odtud a obrať se na východ a skryj se u potoka Keritu proti Jordánu. Z potoka budeš pít a přikázal jsem havranům, aby tě tam opatrovali potravou.‘ Šel tedy a učinil, jak mu řekl Hospodin. Usadil se u potoka Keritu proti Jordánu. A havrani mu přinášeli chléb i maso ráno a chléb i maso večer a z potoka pil“ (1 Kr 17, 2-6).

Máme za to, že následovníci Krista v dnešní rychlé době více než kdy jindy potřebují skrytá místa, potoky plné čisté vody a havrany přinášející chléb a maso.

Skrytá tichá místa, kde mohou přijmout péči milujícího Boha, spočinout, načerpat, srovnat kurz a v nové síle, naději a lásce vyjít naplnění Životem do všedního života. Tuto příležitost by sestry karmelity sedící u nohou Ježíšových (Marie) a členové sdružení KERIT jako Marty (nebo havrani) chtěli nabídnout a zprostředkovat.

Můžete nám pomoci – modlitbou, abychom správně pochopili, co je třeba, práci, když přijedete na brigádu, finančně – aby zde vzniklo příjemné zázemí pro tělo s možností obnovy vnitřního života, sdílením touhy po Životě a rozhodnutím právě teď a tam, kde jste, si znovu zvolit život.

Hle, předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení. Vyvol si tedy život... (Dt 30, 19).

BARBORA ŠKÁCHOVÁ

Dotek pohnuté historie

Že Drasty jsou místem s bohatou historií osídlení, jsme v minulých letech již zjistily. Že zde před II. světovou válkou žila židovská rodina, taktéž. Ale že se obnova Drast stane v očích potomků této rodiny „vykoupením“ bolestné minulosti, to bylo nenadálým darem letošního jara.

Jednoho dne přišel e-mail z Austrálie, plný neskrývaných emocí: „Jen zde sedím v úžasu a nemohu věřit vlastním očím...“ To vnučka Elišky a Lea Saxlových, kteří v Drastech před válkou hospodařili, objevila naše webové stránky o stavbě. Následovalo mnoho dalších zpráv z nejrůznějších koutů světa: z Argentiny, ze Skotska, ze Švýcarska. Postupně před námi vyvstaly pohnuté události minulého století, kdy velká část této rodiny byla nacisty odvlečena do Terezína. Někteří přežili a jejich potomci už pak

Hospodář Leo Saxl na dvoře v Drastech v době první republiky, v pozadí sýpka (nyní součást kvadratury sester).

Snímek archiv rodiny Saxlových

jen sledovali postupně chátrání kdysi tak krásného domova svých předků.

A srdečná korespondence nebyla jediným obdarováním. V květnu se ko-

nalo pravidelné rodinné setkání v Čechách, při kterém jsme některé členy poznaly osobně – zavítali k nám do Drast. Vnuk manželů Saxlových, dnes

žijící v Argentině, nás dojal svou láskou, leč dobře srozumitelnou češtinou, ve které na závěr shrnul pocity příchodů: „Děkujeme!“ sr. MARIE

Zpečetěno kolečkem, lopatou a breviářem

Sestry bosé karmelitky se k nám do farnosti přistěhovaly a my jim nabídli své přátelství. Přátelství je jako úrodná zem, která, když je obdělávána, nese dobré ovoce. A kde jinde dobré vztahy upevnit než na farní brigádě s lopatou, hráběmi a kolečkem?

„Přijde nám vhodné a užitečné pomoci při budování tohoto požehnaného místa po vzoru jeho patrona, sv. Josefa dělníka, tedy s nástrojem v ruce. Jsme rádi, že můžeme být u toho. Osvědčené „modli se a pracuj“ tu nabývá do slova hmatatelné podoby,“ říká v pracovní košili a montérkových kalhotách Kamil Vrzal, farář z nedaleké Odoleny Vody.

„Na brigádách v Drastech jsme už zažili ledaco – rozmary aprílového počasí, spalující červencovou výheň i studivou listopadovou mlhu. Pracovali jsme na voňavé louce i uprostřed nevábne skládky,“ vypočítává Iva Doksanská, brigádnice z farnosti Odolena Voda, která na sobotní akce jezdí většinou i s manželem Přemkem. „Na konci směny býváme vždy hodně unavení a opravdu špinaví. Přesto pokračujeme odcházení s pocitem hlubokého klidu a obohacení – to vše díky veliké laskavosti milých sester, které společně s námi pracují, i tajemnému kouzlu tohoto místa,“ říká Iva. Pravidelnou součástí brigád je společná polední modlitba breviáře se sestrami a poté opékání buřtů na ohništi v kruhovém altánku. Nechybí káva, čaj a družná nálada.

Hledání ztracené závlačky

Koncem jara sestry osely louku pod sýpkou travinami. V půdě dřímající semínka plevle ale byla rychlejší a po několika týdnech plochu doslova zaplavila monokultura rumištní lebedy a jedovatého durmanu. Jedinou cestou, jak dát trávě druhou šanci, bylo nechtěný porost pokosit, shrabat, naložit na valník a odvézt na kompost. „A právě hrabání a nakládání bylo úkolem pro brigádníky v sobotu 9. července,“ líčí průběh směny zmíněná brigádnice Iva. „Zadání však dostalo ještě jeden rozměr, trochu soutěžní, trochu detektivní. V pokoseném býlí se totiž ztratila závlačka z traktůrku. Hledání kousku železa na tomto latifundiu si nezdalo s pověstným hledáním jehly v kupce sena. Po dlouhém

P. Kamil Vrzal s dalšími muži při sbíjení omítek v budoucí poustevně sester.

marném operování hráběmi a vidlemi, s očima na štopkách, jsme docházeli k závěru, že součástka se nejspíš propadla do země. Pár minut před koncem směny sestra Markéta vítězně zvolala: Našla jsem ji!”

„Brigády jsme před pěti lety začaly pořádat ze dvou důvodů. Předně bychom bez pomoci lidí zvenku to

množství práce, které zde bylo a stále je, vůbec nezvládly. Velmi si této pomoci vážíme. A pak, ještě než uzavřeme klauzuru, jsme chtěly více poznat prostředí, do kterého jsme se přestěhovaly, navázat nové vztahy a přátelství. I toto se podařilo,“ říká sestra Markéta, představená bosých karmelitek z Drast.

„Dojímají nás reakce lidí, kteří nám sem přijdou pomoci a ještě děkují, že zde mohli v Drastech pobýt a pracovat, prožít s námi společenství. Budoucí klášter je společné dílo nejen nás, naší komunity, ale i všech našich pomocníků,“ dodává sestra Markéta.

JAN OULÍK,
farník z Odoleny Vody

Brigádníci obědvají v altánu lesoparku. Na doplnění energie se musí vždycky najít čas.

Sestra Markéta s nalezenou závlačkou. Snímek Iva Doksanská